

De zondeval van de mens

Lezen: Genesis 3: 1-7 en Romeinen 5: 12-21

Tekst: Romeinen 5 vers 12, 18 en 10

HC Zondag 3 vraag 7 en 8

Zingen:

Ps. 54: 1

Ps. 51: 3

Ps. 81: 13-15

Ps. 106: 4, 24

Ps. 119: 88

Het Woord van God dat deze middag tot ons komt, kunt u vinden in Romeinen 5, vers 12, en daarbij ook de verzen 18 en 19. Ook trekken wij lijnen naar zondag 3 van onze Heidelbergse Catechismus, vraag en antwoord 7 en 8.

Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben.

Zo dan, gelijk door één misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis, alzo ook door één rechtvaardigheid komt de genade over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens.

Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.

Het gaat deze middag over de zondeval van de mens. Daarbij letten wij op drie gedachten:

1. in de eerste plaats Adams ongehoorzaamheid,
2. in de tweede plaats Adams doodstaat,
3. en in de derde plaats Adams nageslacht.

Geliefde gemeente, wij hebben de gedeelten gelezen uit Genesis 3 en Romeinen 5. Wanneer wij dan verder bladeren in Genesis en wij komen in Genesis 5 terecht, dan vinden wij daar een geslachtsregister. Dat geslachtsregister begint bij Adam. En hoe begint Mozes dat te schrijven? *Dit is het boek van Adams geslacht. Ten dage als God den mens schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods. Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende hen, en noemde hun naam Mens, ten dage als zij geschapen werden.*

Deze woorden vormen een echo van wat wij eerder in Genesis hebben gehoord: *Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis.* En het was zo, want God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.

Maar wat schrijft Mozes dan verder in Genesis 5? Dan lezen wij: *En Adam leefde honderd en dertig jaar, en gewon een zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn evenbeeld; en hij noemde zijn naam Seth.* Dus als Adam honderddertig jaar oud is, krijgt hij opnieuw een zoon. Een zoon in de plaats van Abel, die door Kaïn vermoord is. En dat jongetje krijgt de naam Seth.

Maar op wie lijkt Seth? Schrijft Mozes dan dat hij geboren is naar Gods beeld, naar Gods gelijkenis? Nee, dat staat er niet. Mozes moet heel iets anders schrijven. Seth is geboren naar Adams gelijkenis, naar Adams evenbeeld.

Hoe kan dat toch? Waar is dan dat beeld van God gebleven? En wat is dan dat beeld van Adam geworden? Met die vragen staan wij midden in de thematiek van deze middag, zoals wij die vinden in zondag 3 en in Romeinen 5. Het gaat over de ontzaglijk diepe werkelijkheid van onze val in Adam.

1. Adams ongehoorzaamheid

De brief van Paulus aan de Romeinen zou je wel een catechismus in de Schrift kunnen noemen. Paulus begint, door de Geest van God geleid, bij het begin. Als u de eerste drie hoofdstukken van de Romeinenbrief leest, dan ziet u dat Paulus als het ware antwoord geeft op die vraag: hoe groot mijn zonden en ellende zijn. En dat doet hij stap voor stap. Zo werkt de Heere ook. Hij laat niet in één keer zien hoe diep wij tegen Hem gezondigd hebben.

In die eerste hoofdstukken noemt Paulus vooral de zonden die een mens doet. Wij spreken dan wel van de dadelijke zonden. En als dat gaat wegen, als de liefde van God in je hart wordt uitgestort, dan ga je proberen met die dadelijke zonden te breken. Want je wilt niet meer zondigen tegen God. Je gaat deze zonde laten, en je gaat die zonde laten. Je wilt zo zijn en zus zijn.

Maar wat doet de Heere doorgaans in het leven van Zijn kinderen? Hij gaat stap voor stap dieper afdalen, ook als het gaat om de kennis van de zonde. Paulus doet dat ook in de Romeinenbrief. Het blijft niet bij de eerste drie hoofdstukken. Ook in het tweede deel van hoofdstuk 5 komt hij terug op de zonde en de ongerechtigheid. En wat gaat hij dan in het bijzonder laten zien? Dat een mens niet alleen zonden doet, maar dat een mens door en door zondig is.

Wij komen dat dieper graven wel meer tegen in de Schrift. Denk maar aan de profeet Ezechiël. De Heere laat hem de zonden van Israël zien, wat zij allemaal doen. Maar dan zegt de Heere: Ik zal u nog grotere gruwelen doen zien. En dan moet Ezechiël een gat in de muur maken en daar doorheen kruipen. En in dat donkere hol worden hem nog meer gruwelen getoond.

Zo zingt David ook in Psalm 51: *Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.* Dat is die verdieping in de kennis van de zonde. Onze zonden, die wij doen, hebben een oorsprong. Er is een begin, een wortel. En het is zo nodig dat de Heilige Geest je laat zien waar die oorsprong ligt. Die wortel ligt in Genesis 3. Daar is het begonnen. Door de zonde van die ene mens, Adam, is de zonde in de wereld gekomen.

Thomas Boston heeft daar eens over gepreekt en zei: het is als een sluis die opengezet wordt, waardoor al het water binnen stroomt. De zondeval is als een sluis waardoor de stroom van zonde en ellende deze wereld is binnengekomen.

Waarover hebben wij het dan? Onze Catechismus zegt: over de val en de ongehoorzaamheid van onze eerste voorouders, Adam en Eva, in het paradijs. En Paulus vat dat in Romeinen 5 samen met drie woorden: zonde, ongehoorzaamheid en misdaad.

Wat betekenen die woorden? Zonde betekent: het doel missen. Ongehoorzaamheid betekent: weigeren te horen, geen acht slaan op wat gehoord is. Misdaad betekent heel letterlijk: naast iemand vallen, van iemand afvallen, afwijken van de rechte weg.

Met die drie woorden wil Paulus de gemeente van Rome de zondeval voor ogen stellen. Maar je merkt tegelijk ook dat Paulus zelf verstaan heeft wat de diepte van de zondeval is. En ook dat leert de Heilige Geest op Zijn school.

Daarom worden wij deze middag vanuit het Woord naar het paradijs geleid. En wat zegt het Woord daar? Dat wij in Adam allen gezondigd hebben. Dan komen wij inderdaad terecht bij Adam en Eva, gevallen in het paradijs. Tegen Gods gebod in hebben zij gegeten van die ene boom waarvan zij niet mochten eten.

Ja, dat was een afspraak die de Heere met Adam en Eva gemaakt had. In de theologie noemen wij dat het werkverbond. Waarom? Omdat Adam en Eva door werken, door gehoorzaam te zijn en Gods wet te houden, het eeuwige leven zouden verkrijgen. Dat was de heerlijke belofte van God: als zij gehoorzaam bleven, zou er een moment aanbreken waarop de tijd zou overgaan in de eeuwigheid, en dan zouden zij eeuwig met God leven. Maar de Heere had er ook iets bij gezegd. Niet alleen een rijke belofte, maar ook een bedreiging: *Ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.*

Nu had de Heere de mens zo goed geschapen dat hij staande kon blijven. Als Adam en Eva toch ongehoorzaam zouden worden, dan was dat echt hun eigen keuze. En zij hebben gekozen tegen God en voor de duivel. Daar loopt Eva. Als je goed let op Genesis 3, dan blijkt dat Adam in haar nabijheid was. Dan begint opeens iemand te praten, een heel vriendelijke stem, en die komt uit een slang. Maar natuurlijk was het die slang niet. Het was de duivel in die slang. *Is het ook, dat God gezegd heeft: Gij zult niet eten van allen boom dezès hofs?* Daar gaat het al mis. Dat had God helemaal niet gezegd. Van alle bomen mochten zij eten, behalve van één. Maar Eva wordt direct aangetrokken tot die verleidelijke stem. Zij hoort heel goed wat er gezegd wordt. De duivel begint in te spelen op haar wil. Als zij van die ene boom zou eten, dan zou het nog rijker met haar worden. Dan zou zij als God zijn.

Gijlieden zult den dood niet sterven; maar God weet, dat, ten dage als gij daarvan eet, zo zullen uw ogen geopend worden, en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad.

Eva gaat die leugen geloven en de waarheid verwerpen. Terwijl zij de waarheid juist zo goed wist. Daarom noemen wij de zondeval ook een moedwillige zondeval. Tegen beter weten in. Er verandert iets in haar hart. Er komt begeerte. Niet alleen naar die vrucht, maar vooral naar wat de duivel erbij gezegd had: *gij zult als God zijn.* En dan lezen wij: *En de vrouw zag... en zij nam... en zij at.* De begeerte leidde tot de daad. En daarna gaf zij ook haar man met haar, en hij at. Daarom spreekt de Schrift over die ene mens, Adam. In hem hebben wij allen gezondigd.

Toen werden die drie woorden van Paulus werkelijkheid. In één ogenblik werden Adam en Eva doelmissers. Wat was immers het doel van de schepping van de mens? Dat de mens God, zijn Schepper, recht kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in eeuwige zaligheid leven zou, om Hem te loven en te prijzen. Maar dat hield op. Zij werden ook ongehoorzaam. De afspraken die God met hen gemaakt had, sloegen zij in de wind. Zelfs die rijke belofte sloegen zij in de wind. En zij deden alsof die bedreiging niet zo ernstig was. En zij bedreven een grote misdaad. Zij vielen van God af. De gemeenschap werd verbroken. De mens viel uit de gemeenschap met God en lag naast God neer in diepe verlorenheid.

Kinderen, jongeren en ouderen, toen Adam zondigde, toen hij het doel miste, Gods Woord verwierp en in de diepte viel, toen zondigden u, jij en ik in Adam. Want Paulus zegt: *in welken allen gezondigd hebben.*

Geloof u dat? Of wilt u het niet geloven? Maar wie zegt het hier? God Zelf toch? Het is God Die ons deze middag naar het paradijs leidt en Die zegt: *in welken allen gezondigd hebben.* Wie durft daar overheen te leven? Wij hebben in Adam gezondigd. Daarom zijn wij door en door verdorven en boos. De Heere heeft dat niet gedaan, gemeente. Dat hebben wij gedaan. Dat heb ik zelf

gedaan. Er is totaal niets goeds meer in de mens te vinden. De mens is gekomen in een diepe doodstaat.

2. Adams doodstaat

Die zonde, die ongehoorzaamheid, die misdaad heeft een ontzaglijk gevolg gehad. Zij bracht de mens in een verschrikkelijke toestand. Paulus schrijft: *en door de zonde de dood*. Zou er geen siddering door zijn ziel gegaan zijn toen hij dat opschreef? De dood in de wereld gekomen. De mens, het kroonjuweel van de schepping, die leefde in de gemeenschap met God, is door de zonde in een doodstaat gekomen.

Wat betekent dat woord doodstaat? Het is goed dat wij dat leren verstaan. Laten wij het woord maar knippen in twee delen: dood en staat. Een staat is een toestand waarin je verkeert. Als je gezond bent, verkeer je in een staat van gezondheid. Als je getrouwd bent, verkeer je in de staat van het huwelijk. En nu dat aangrijpende woord doodstaat: dat betekent dat je in een toestand van de dood gekomen bent. Alle mensen komen zo op de wereld, als gevolg van die diepe val in het paradijs.

Ja, zegt iemand, maar ik leef toch? Mijn hart klopt, ik adem, mijn hersenen functioneren. Jazeker. Maar als de Bijbel spreekt over de doodstaat, dan heeft dat een veel diepere betekenis.

Onze kanttekenaren verwijzen hier naar Genesis 2 vers 17: *Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven*. Letterlijk staat daar: stervende zult gij sterven. Dat wil zeggen: de dood is gekomen en het proces van sterven is begonnen.

De kanttekenaren leggen dat op drie manieren uit. In de eerste plaats is er de tijdelijke dood, wanneer aan het einde van ons leven onze laatste adem wordt uitgeblazen. Maar daarbij horen ook alle ellenden die daaraan voorafgaan. In de tweede plaats is er de geestelijke dood van het hart. En in de derde plaats is er de eeuwige dood. Dat is nu de doodstaat waarin u, jij en ik van nature geboren worden.

Wat betekent dan die geestelijke dood? Dat is het allergrootste verlies dat een mens lijden kan. En wat is dat grootste verlies? Niet dat je geld mist, niet dat je gezondheid mist. Het grootste verlies is dat je God kwijt bent. Die lieve, goeddoende God, Die de mens wilde hebben in het paradijs, in de gemeenschap met Hemzelf. Die tere gemeenschap is weg. En dat verlies is nu de bron van alle andere verliezen. Is het wel eens naar binnen geslagen? God is uw God en Vader niet meer. U bent Zijn kind niet meer. U bent Zijn beeldrager niet meer. Integendeel, de mens is een kind van de duivel geworden, een slaaf van de zonde.

Het is nog erger, gemeente. Wij zijn kinderen des toorns geworden. Wij liggen onder de vloek van God. Wij missen niet alleen God Zelf, maar ook Zijn gunst. En vanwege onze zonden moet God ons rechtvaardig straffen. Zou uw hart daar niet bij inkrimpen? Dat is de geestelijke dood.

Dan is er ook de tijdelijke dood. Dat is niet alleen het einde van ons leven, maar ook al die verboden van de dood. Ons doopsformulier spreekt daarom van een gestadige dood. Dat is aangrijpend, ook als zo'n klein kindje gedoopt wordt: een gestadige dood. Want onder die tijdelijke dood vallen ook allerhande ellenden: ziekte, oorlog, armoede, verdrukking, pijn, smaad, tegenspoed, teleurstellingen, spanningen in huwelijk en gezin, ruzies, zorgen, verdriet. Het zijn allemaal verboden van het einde.

En als een mens onverzoend sterft, buiten Christus, dan blijft er de eeuwige dood over. Dan komt dat huiveringwekkende woord van Romeinen 5: *verdoemenis*. Wie heeft wel eens zijn vinger bij dat woord gelegd en tegen God gezegd: Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig? Of is dat nog nooit waar geworden?

Gemeente, wat moet het zijn om in de rampzaligheid te komen. Nooit meer Gods gunst. Nooit meer Zijn liefde. Altijd Zijn toorn, altijd Zijn gramschap.

En als het anders zou zijn, als die eeuwige dood niet zo vreselijk was, dan was er toch geen Gethsémané geweest? Dan was er toch geen Golgótha nodig geweest? Als u weten wilt hoe ontzaglijk vreselijk de zondeval is en wat eruit voortgekomen is, dan moet u naar Gethsémané, dan moet u naar Golgótha.

Wat werd de Heere Jezus, de tweede Adam, toch intens bedroefd en benauwd toen de toorn van God op Hem aankwam, zodat Zijn zweet werd als grote druppelen bloeds. En wie kan onder woorden brengen wat Hij aan het kruis heeft doorleefd? Daar heeft Hij de drievoudige dood in zijn diepste diepte ondergaan.

Als er Eén geweten heeft wat de diepte van de doodstaat is, dan is het Christus. Niet één van Gods kinderen zal die diepte ooit geheel doorleven, want dan zou hij niet kunnen bestaan. Maar Christus heeft het wel gedaan. Hij heeft de diepe doodstaat van de mens in zijn volle werkelijkheid doorleefd. Daarom riep Hij: *Mijn God, Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten?*

Laat dat dan nog eens onderstrepen hoe onzagelijk diep onze doodstaat is. *Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood.* Dáár komt onze verdorven aard vandaan. Zo heeft de Heere ons niet geschapen. De mens heeft zichzelf in die jammerlijke doodstaat gebracht. Maar de zonde en de dood zijn niet bij Adam en Eva gebleven. Zij zijn doorgedaan tot alle mensen. Daarmee komen wij bij onze derde gedachte. Maar eerst zingen wij uit Psalm 106, het vierde en het vierentwintigste vers.

3. Adams nageslacht

Het scheppingsbevel bleef na de zondeval van kracht: *Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de aarde.* Maar het zou niet meevallen. De Heere had immers ook tot Eva en in haar tot het gehele vrouwelijke geslacht gezegd: *Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren.*

Maar daar houdt het niet bij op. Dan moet ik denken aan Job, die gezegd heeft: *Wie zal een reine geven uit den onreine? Niet één.* Daar zitten wij dan, ouders. Daar zitten wij, grootouders. Met ons nageslacht. En dan komen wij bij een belangrijk woord dat wij echt moeten leren verstaan: erfzonde. Dat onze natuur also verdorven is, dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

Die erfzonde heeft twee kanten. Enerzijds spreekt Paulus in Romeinen 5 over schuld. In vers 18 staat: *Zo dan, gelijk door één misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis.* Dat is de erfschuld. Die schuld van Adam wordt ook aan zijn nakomelingen toegerekend.

En weet u wat ons verdorven hart van nature zegt? Dat vind ik niet eerlijk. Ik kan er toch niets aan doen dat Adam gevallen is? Wat gaat mij die zonde van Adam aan? Maar pas op, als u zulke dingen denkt. Daar ligt iets in opgesloten. Misschien heb je wel eens gedacht: als ik daar bij die boom gestaan had, dan was ik niet gevallen. Zou het? Ben je daar zeker van? Als je dat meent, dan is dat

juist een bewijs van je doodstaat, van je totale onkunde van God en van jezelf. Dat laat zien dat je de ontdekkende genade niet kent.

Adam was het verbondshoofd van alle mensen. Hij stond daar in het paradijs als vertegenwoordiger van het hele menselijke geslacht. In hem was heel de mensheid begrepen. Daarom is het recht van God dat Hij die erfschuld toerekent aan al Adams nakomelingen, ook aan u en aan jou.

Maar er is niet alleen erfschuld. Er is ook erfsmet. Wat zijn wij toch besmet met de zonde. Ouders onder ons, en vooral jonge ouders, u hoeft uw kind toch niet te leren zondigen. Hoe snel merk je niet dat de kiemen van de zonde in dat hartje aanwezig zijn.

Ja, de dood, de doodstaat, is tot alle mensen doorgedaan. Daarom dragen wij ten diepste de naam mens niet meer, maar zondaar, zondares, doelmissier.

Elk kindje dat op aarde geboren wordt, wordt in zonde ontvangen en geboren. Elk kindje dat geboren wordt, is aan allerhande ellende onderworpen. Ja, en ook aan dat huiveringwekkende uit het doopsformulier: aan de verdoemenis zelf onderworpen.

Misschien zegt iemand vanmiddag: dominee, waarom moet dat nu zo diep? Waarom moet dat nu zo zwaar? Hier zou je toch moedeloos van worden. Hier is toch geen sprankje hoop meer. Nee, uit de mens is er ook geen hoop meer. Maar dat is nu juist de bedoeling. En misschien kunt u dat nauwelijks begrijpen, maar ook deze ernstige en ontdekkende prediking staat in het kader van het Evangelie. Ook deze scherpe woorden moeten gepredikt worden in de Naam van Christus.

Het is een scherpe punt van het Evangelie, die een zondaar die nog voortleeft in zijn verlorenheid, zou moeten doorwonden. De inhoud van Romeinen 5 en van zondag 3 hoort bij de scherpe pijlen van Christus, gedoopt in Zijn bloed, die Hij als de Ruiters op het witte paard afschiet in het hart van zondaren. David heeft daarvan gezongen in Psalm 45: *Uw pijlen zijn scherp; volken zullen onder U vallen; zij treffen in het hart van des Konings vijanden.*

O, dat de Heere deze preek, waar u misschien helemaal niet op zat te wachten, waar misschien zelfs ergernis tegen opkwam, nu eens zou willen gebruiken als een pijl in uw hart. Dat u op de knieën terecht zou komen voor een alwetend God, met een verbroken en verslagen hart. Omdat God het tegen u gezegd heeft: u, jij, onbekeerde zondaar, u bent diep gevallen, u ligt verloren in uw eigen schuld. U bent een kind des toorns en kunt in het Koninkrijk van God niet komen.

Tenzij.

O, gelukkig gemeente, er is een tenzij. Tegen de inktzwarte achtergrond van onze doodstaat klinkt dat woord uit zondag 3: *tenzij dan dat wij door den Geest Gods wedergeboren worden.* Als God dat laat prediken, dan is het mogelijk. Daarom zendt Hij Zijn knechten uit om tegen die zwarte achtergrond van onze diepe val en onze aangrijpende doodstaat toch te roepen: *Ontwaakt, gij die slaapt, en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten.* Deze scherpe ontdekkende prediking heeft een heerlijk doel: om des te heerlijker te laten schitteren wat Christus gedaan heeft voor een doodschuldige zondaar.

En dan kom ik nog bij het eerste woord van vers 12: *Daarom.* Als wij dat woord lezen, dan weten wij dat er iets aan voorafgaat. Waarom.... daarom? Dan wijs ik u op vers 11 van Romeinen 5: *En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben.*

Paulus roemt in God. En hoe roemt hij in God? Door onze Heere Jezus Christus. En waarom? Vanwege de verzoening door Zijn bloed.

Tegen die achtergrond klinkt het *daarom* van vers 12. Tegen de inktzwarte achtergrond van onze diepe, Godonterende zondeval en onze verschrikkelijke doodstaat staat de genade van God en de verzoening door Jezus Christus.

Wat heeft de Heere Jezus gedaan? Hij wilde de tweede Adam worden. En wat gaat de Heilige Geest je leren? Dat je die tweede Adam juist nodig krijgt, wanneer je de eerste Adam hebt leren kennen.

Ja, dan moet het aan onze kant buiten hoop worden. Wij willen zo graag nog wat hebben, wat kunnen, wat zijn. Maar de Heere laat de mens zien dat hij niets is, niets kan en niets bezit. Dan blijft er maar één belijdenis over: Heere, het enige wat ik ben, is een kind van Adam, een misdadiger, een zondaar, en ik ben Uw gramschap dubbel waardig.

Zie dan eens op Christus, die tweede Adam, ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria, voortgekomen uit dat diepgevallen Adamsgeslacht. Zo kwam Hij als Middelaar.

Later zullen wij in zondag 14 horen dat Hij *met Zijn onschuld en volkomen heiligheid mijn zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt*. Is dat geen wonder? Dat de Heere Jezus met Zijn volkomen heiligheid mijn erfschuld en mijn erfsmet voor God bedekt.

Hij heeft ook de verzoeking van de duivel doorstaan. Wat een contrast. Adam en Eva waren in het heerlijke paradijs, goed en naar Gods beeld geschapen, en zij vielen. Maar Christus werd na Zijn doop in de woestijn geleid, waar alles sprak van dorheid en dood. Daar kwam de duivel om Hem te verzoeken. Maar Jezus bleef staande. Wat een gehoorzame Borg.

Hij is niet alleen gehoorzaam geweest aan de wet, maar Hij heeft ook de schuld voor Zijn Kerk betaald. Wie nu door het geloof tot Hem vlucht en achter deze tweede Adam mag schuilen, die gaat leren verstaan hoe hij verlost kan worden uit zijn diepe doodstaat.

Daarvoor is dat heerlijke wonder nodig waarvan aan het einde van zondag 3 gesproken wordt: *tenzij wij door den Geest Gods wedergeboren worden*.

En omdat God dat Zelf doet, mogen Gods knechten roepen: sta op uit de doden. Mogen zij roepen: kom zondaar, kom tot deze tweede Adam, Die alleen u redden kan uit al uw nood en dood. Want alleen door Hem kan de deur tot God weer geopend worden, die wij in het paradijs zelf hebben dichtgegooid.

Nooit kan een zondaar zeggen dat hij te veel gezondigd heeft. Al had u alle zonden van heel Adams nageslacht samengebonden, dan nog is er vergeving in het bloed van Christus.

O zondaar, neem dit ter harte. Ga ermee naar de binnenkamer, voordat het eeuwig te laat is. Onbekeerde, onverzoende zondaar, ontvlied toch de toekomstige toorn. Het zal wat zijn om te vallen in de handen van de levende God. Dan is het echt verloren.

Tenzij u door Gods Geest wedergeboren wordt.

En daarom: kom, o zondaar, kom toch. Haast u om uws levens wil. Kom tot die troon der genade. Kom tot die Deur en klop. En blijf kloppen totdat de deur opengaat. En blijf bidden, blijf smeken:

Gun leven aan mijn ziel, o God, om Jezus' wil.

Amen.